

Beste vrienden,

Door onvoorziene omstandigheden hebben Suzy en ik enkele jaren na mekaar de grote wandelvakantie aan ons moeten laten voorbijgaan, maar gelukkig waren we er dit jaar weer bij... Op die vier jaar is de helft van de groep vernieuwd; dus velen van hen weten niet dat ik gedurende al die dagen door de groep dwaal, luister, observeer en daar op het einde van de reis verslag van uitbreng. Ik heb het ook deze keer geprobeerd. Ik hoop dat jullie aan de hand van mijn observaties ook even mee terugreizen doorheen deze schitterende week...

Het begon allemaal vorige zaterdag bij het vertrek. Terwijl enkele mannen hielpen bij het inladen van de valiezen, kaapten Leon en Mariette voor de zevende opeenvolgende keer de prijs van de beste plaats in de bus weg. Het was trouwens niet Leon zijn enige eerste prijs deze week... Twee vrouwen waren het al druk tegen mekaar aan het uitleggen:

- Man, ik heb van de nacht het hele huis nog liggen poetsen. Stik kapot...
- Allez, waarom doet ge zo iets? Ge zijt toch een ganse week weg; waar is dat nu goed voor?
- Jamaar, d'er moesten zomaar eens inbrekers komen, wat zouden die wel niet van mij denken?!?

Er werden nog snel wat felicitaties uitgewisseld voor de Bornemhelden en weg waren wij...

De bus was nog maar net vertrokken of ik schrok me een ongeluk en dacht even dat ik in een neerstortend vliegtuig zat: Florentine, die naast me zat, begon een reddingsvest op te blazen! Gelukkig bleek het even later alleen maar een neksteuntje te zijn.

De reis verliep onder een stralende zon. Te stralend zelfs, want heel wat Duitsers hadden dezelfde idee om nog even van het mooie weer te profiteren, waardoor we regelmatig wat vertraging opliepen. Ik was lichtjes ingedommeld toen ik gewekt werd door Florentine haar stem:

- Fons, had ouwe mond toch eens tou !

Maar toen ik iets later goed terug wakker was, begreep ik dat ze eigenlijk zei:

- Kijk Fons, nog een stau!

We waren al een heel eind opgeschoten, toen Eddy de micro nam en zei dat we links van ons de Chiemsee passeerden. Dat had hij beter niet gedaan. Plots hoorde ik links van mij verrukte kreetjes van enkele vrouwen op leeftijd:

- Oh, kijk! Kijk! Daar! Blote mannen, waaw! En kijk eens hoe gebruid en helemaal bloot en zie wat een...

Zucht plots één van hen:

- Daar ben ik voor getrouwd en hier loopt dat gewoon in het wild...

Waren het gewoon naaktlopers of naaktvissers? We zullen het nooit weten want Bert reed stijf door. (hoewel dat hier waarschijnlijk een slechte woordkeuze is...)

De naakte mannen in het water herinnerden mij aan mijn kinderjaren, toen we in de Dommel in Noord-Limburg gingen vissen als jongetjes van 10, 11 jaar. We gebruikten daarvoor geen vislijn. Neen, we kleedden ons poedelnaakt uit, gingen tot ons middel in het water staan en wachtten. Als er dan een vis dichterbij kwam om te zien welk visje daar nog in het water hing, wachtten we tot hij toehapte en ‘knoepten’ dan de vis uit het water. Op een dag hadden we zo al een emmertje vol, terwijl een visser wat verderop nog geen enkele beet had gekregen. Hij kwam over de oever naar ons toe gewandeld en vroeg hoe we dat deden. We legden het hem haarfijn uit. De man ging terug naar zijn plaats, kleedde zich volledig uit en ging wat verderop tot zijn middel in het water staan, met zijn handen over mekaar gekruist.

Toen hij na een kwartier nog geen vis had bovengehaald, riep ik:

- Mijnheer, zit er nog geen vis aan?
- Jawel jongen, zei hij, maar ik laat hem nog effeks bezig zijn...

Rond halfzes 's avonds werden we gelost in Mühlbach en mochten we gaan ‘kameren’.

Een uurtje later werden we aan tafel verwacht voor het eten. Toen ik aanschoof voor de bouillonsoep, schoot me een voorval binnen van de eerste avond van onze eerste wandelvakantie in Steeg.

Er werd toen de eerste avond ook een soort bouillonsoep opgediend aan tafel.

Onze wereldreiziger René zei toen tegen zijn tafelgenoten:

- Thuis eet ik daar altijd een beschuitje bij, dat smaakt zo heerlijk.

Dus wenkte hij de dienster en zei:

- Fraulein, hast du ein droog sneetje?

Waarop het meisje vuurrood werd en zei:

- Nein mijn herr, das sind meine schoene drie kraken...

René was zo van zijn melk dat, toen het meisje even later het beschuitje bracht en zei:

- Bitte schön... ? ...,

hij daarop antwoordde: Nein, nog drei rijen...

's Avonds kregen we een diamontage van Eddy en Magda over hun voorbereidingsreis. We werden vergast op schitterende beelden maar helaas ook op de zwakheid en onervarenheid van de mens. Plots verscheen er een dia met daarop de tekst uit een boek aan een of ander kruis: 'Hier heb ik voor het eerst de liefde bedreven.' Getekend: Willy... Ik stootte Willy even aan terwijl ik zelfs in het donker zag dat hij vuurrood werd.

- Ja meine man, wie ha gedaach dat iemand da oët zou leeze? ...

Tja Willy, wie had gedacht dat niemand dat ooit zou lezen? Neen, neen, geef het maar toe. Je was op die berg even aan 't heetlopen als een jonge gamin en dacht: 'Ik schrijf effekes iets vettigs in dat boekske, dan is het van mij af.' Fout Willy, helemaal fout. Gesproken woorden vervliegen met de wind, maar geschreven woorden blijven je ten eeuwigen dage achtervolgen. Neem dan een voorbeeld aan onze toekomstige voorzitter Michel. Wat schrijft Michel in datzelfde boek: 'Rita, ik zie je graag'. Kijk dat is klasse, dat is stijl. Wij kunnen daar ook van alles bij fantaseren, maar het is in ieder geval mooi neergeschreven. Stel dat Michel zou geschreven hebben: 'Rita, ik val op u...'. Dat is dan toch weer helemaal anders...

's Zondags gingen we na een korte busreis op pad. Zoals onze grote roerganger had beloofd, zou de tocht beginnen met een lichte klim. We waren amper twintig meter ver, toen Mariëtte naar Frans riep:

- Frans, trek nú een foto! Nu kan ik nog lachen...

Gelukkig bleef het rustig in de voormiddag. Op een bepaald moment deed Eddy de hele bende halt houden en wees naar een wat lager gelegen hooischoor langs de kant van de weg.

- Dit hier, zei hij, is de hobbykamer van Rupert.

Wij mannen dachten bij de aanblik van die hooischoor aan taferelen uit 'Heidi aus 't riool', maar het bleek om een houtverwerkingsinstallatie te gaan waarmee hij voldoende houtschilfers aanmaakt om het hele hotel te verwarmen.

Na de barbecue aan ons hotel, was het moeizaam op gang trekken voor een loodzware tocht onder de blakende zon. De toekomstige voorzitter pleegde een coup en weigerde deze tocht aan te vatten. Hij zou ons langs een andere weg tegemoetkomen. Vier opstandelingen sloten zich bij hem aan. Het bleek een verstandige keuze want onze tocht was zwaar voor een eerste dag, zeer zwaar, niet in het minst door de verrassende hitte. Na een korte tussenstop trok Eddy zichzelf en de groep weer op gang. Iets te krachtig... Magda fluisterde nog: 'Eddy, hou uw manieren!' Ze dachten nog even dat niemand het gehoord had, maar Charel riep:

- Eddy, ik denk dat ge een stuk van uw achterdeur moet schaven, want ze schoërt...

Toen we in de afdaling weer adem hadden voor gesprekken vernam ik en passant dat Georges mensen aanzet om de Koran eens te lezen en dat Fons niet Florentine heeft verleid, maar zij wel Fons. Je moet daarvoor weten dat zij vroeger in het ouderlijk café achter de toog stond.

- En, vroeg Georges, hoe hebt ge hem dan verleid?
- Met kivula, antwoordde Florentine
- Kivula? Waarom geen gewoon bier?
- Omdat hij met kivula langer kon blijven, want hij moest daarna nog met de fiets naar huis...

In het terugrijden naar het hotel verontschuldigde Eddy zich voor wat per ongeluk al was uitgegroeid tot een ‘koninginnenrit’. Hij beloofde op zijn communiezieltje dat dit nooit meer zou gebeuren, waarop Raymond achter in de bus mompelde:

- Ach Eddy, als ’t den eerste keer was dat je zoiets beloofde, zou ik het nog geloven ook!

De voorstelling op de eerste avond was een schot in de roos, een knaller van formaat. Ongelooflijk hoeveel schrijvend talent zolang verborgen bleef voor het grote publiek. Iedereen had zijn beste beentje voorgezet en legde zijn ziel open en bloot op tafel. Zo vernamen we alles over een nonnetje dat toch trouwde en dat Anita als hobby’s parachutespringen en diepzeeduiken heeft. Ze deed één parachutesprong en diepzeeduiken beperkte zich voorlopig nog tot het bad, maar het is wel een hobby! Een andere man gaf zonder schroom toe dat hij op iedereen neerkijkt en een grootgrondbezitter liet ons weten dat hij zich als eenvoudige man tussen de gewone mensen begeeft...

Helaas zijn er ook mensen die deze avond jammerlijk misbruiken om zich beter voor te doen dan ze zijn en op een heel subtiële manier hun komaf ‘upgraden’ naar een hoger niveau, gewoon door een lichte accentverschuiving in hun naam...

Ja War, ik heb het helaas over u. Gelukkig was woensdag het internet hersteld en heb ik het zelf kunnen controleren op een website van stamboomonderzoek. Het is niet Eduard van de Rijken maar Eduard Vander Eycken. War, je bent gewoon een boom, net zoals onze Zilverden en onze Els. ’t Is niet omdat je broer René rijk is dat jij het ook bent.

Sorry Sylvia, maar ik vond dat je dit moest weten...

Tot welke gekke toestanden zo een lichte accentverschuiving kan leiden, wil ik nog even illustreren met een didactisch voorbeeld:

Jos (Vanderstraeten) en Eddy (Broos), kunnen jullie eens hier even komen staan?

Leon, kom jij ook eens en zet je daar eens tussen...

Even later staan Jos en Eddy, met tussen hen in Leon, voor het publiek...

Kijk War, stel dat Leon zich die avond had voorgesteld als: ‘Mijn naam is Leon Vér boven....’

Snap je het nu? Gelukkig is Leon een heel bescheiden man die zoiets nooit zou doen...

Soms vloeien dagen en herinneringen zo in mekaar dat je niet meer weet wanneer wat waar was. In ieder geval zal de tocht naar de ‘Tappenkarseehütte’ voor iedereen nog lang in het geheugen gegrift blijven. Na een zachte aanloop begonnen we aan een loodzware klim die ons in een klein paradijs op aarde

bracht. Aan de hut aan de oevers van de Tappenkarsee splitste de groep zich nog eens in twee.

Op weg naar een hoger gelegen kruis, werd het stil in de groep van de inspanning. Op zo'n moment ga je al eens mijmeren, val je terug op jezelf en word je herinnerd aan de krassen die het leven al in je ziel heeft gekerfd. Ieder draagt zo zijn eigen kruisje mee. Maar het gekke is dat er tijdens zo'n wandelweek een bepaalde chemie ontstaat, het magische moment waarop wandelaars vrienden worden en men voelt dat men in de groep een luisterend oor vindt voor je verdriet en je zorgen en dat je je begrepen voelt. Ik ben er ook zeker van dat verschillenden onder ons de voorbije week Jeannine in gedachten mee over de bergen hebben gedragen...

Als de twee groepen weer verenigd waren, begon een nog zwaardere afdaling. Eddy liet zich voorafgaan door vier paarden die van de almen werden gehaald en naar beneden gebracht. Toen we beneden kwamen, zei Eddy plechtig :

- Ik heb vandaag in een paard zijn derde oog gekeken... Nooit geweten dat paardendrollen zo konden stinken. Het leek erop dat er eentje rot was van binnen.

Toen de paarden zo ongeveer halfweg waren uitgekeuteld, riep Charel naar één van de voermannen:

- Ik denk dat ge niet genoeg stront bij hebt om tot beneden te geraken!

De dag werd afgesloten met een terrasje aan het water.

Na het avondeten wilde Frans nog even op internet, maar de pc deed het weer niet.

- Da's Straf, zei Tilly, ik heb er pertang just nog opgezet!
- Zal wel zijn dat die kapot is! zei Frans droogjes.

In de bergen krijgen tijd en afstand andere dimensies.

Een 'kwartiereke' duurt 25 minuten, een kleine kilometer is 1425 meter en 'we zijn er bijna' betekent dat je best nog eens drinkt en iets achter de kiezen steekt. Nu moet ik wel zeggen dat ik Eddy gedurende de hele week op geen leugen heb kunnen betrappen. Als hij zei : 'Vanaf nu gaat het alleen nog maar bergaf', dan klopte dat ook. Alleen bedoelde hij gewoon onze conditie...

Bij het zien van een pad onderweg, begon een bioloog onder ons uit te leggen dat een vrouwtjespad haar mannetje op de rug meedraagt naar een poel, om hem daar te laten paren... Enkele mannen mijmerden dat de evolutie ons op dat vlak niet vooruit heeft gebracht. Maar klagers hebben geen nood. Wij mannen hebben het nog zo slecht niet bij onze vrouwen. Eentje vertrouwde me zelfs toe:

- Ik? Ik heb een sprookjeshuwelijk...
- Allé jong?
- Ja, ik ben met de heks getrouwd...

Als je zo door de groep laveert, hoor je de spannendste en boeiendste verhalen. Zo kom je te weten dat je best gelei maakt in pottekjes van Devos-Lemmens, dat je de soep moet weggieten als er teveel rode pepertjes inzitten en dat het verschrikkelijk piekt als het in je ogen komt. Er loopt zelfs een journaliste mee in de groep, zij het incognito. Op een bepaald moment hoorde ik haar zeggen : ” ... En ze kent me nu al lang genoeg om te weten wat ik voor mezelf houd en wat voor de gazet is...” Hopelijk werkt ze niet voor Dag Allemaal...

Sommigen begonnen van vermoeidheid te ‘flateren’. War slaagde erin om op de wandeling op weg naar een tweede kruis, in een open vlakte, waar in de verste verte geen boom of struik te bekennen was, knal tegen een wegwijzer te lopen. Half versuft mompelde hij : “Stût dien hie al lang?”...

Toen ik War wees op de uitslag boven zijn kousen, zei hij : ”Ik vertel het niet graag, maar ik heb dat altijd as ik mijn enkelband uitdoe...”

En terwijl wij hier genieten van een schitterende vakantie, krijgt die soms zelfs een extra dimensie als dat verlossende sms-je van thuis komt : “Alles goed”, waardoor je weer even je zorgen opzij kan zetten en dubbel genieten.

Of, zoals Vera en Freddy, die na de eerste dag al een telefoontje krijgen van een ontroerde zoon : ”Mama, ons Bieke is bevallen en ’t is een meisje!” ... Proficiat Freddy en Vera... met het pasgeboren ezeltje!

Een wandelclub lijkt soms op een circus en welk circus heeft er geen clown?

Onze clown van dienst was ‘kleinen Eddy’. Op de meest onverwachte momenten de gekste kuren uithalen: een kabelspoor beklimmen, op aanhangwagens springen, een stoeltjesdans opvoeren, binnendoor naar beneden vlammen waar het van de voorzitter zeker niet mag... Een echte rebel. Op een bepaald ogenblik vreesde ik dat het mis ging lopen, toen Anita zei: ”Oei, kleinen Eddy neemt de leiding in handen...” Toen ik me omdraaide, zag ik echter dat ze het letterlijk bedoelde: Eddy stond gewoon te plassen...

Zijn strafste stoot haalde hij echter uit aan de oevers van Zell am See, toen een paar Hells Angels ons passeerden bij het binnenwandelen van de stad. Twee van hen hadden een lange sik, waarop Eddy uitdagend begon te mekkeren als een geit...

De vreemdste eenden in de bijt waren zeker Luc en Marina. Luc is een licht overwerkte workaholic van de Belastingen, die door zijn oversten verplicht op vakantie werd gestuurd om wat te ontspannen. Of dat met Marina erbij ook echt gelukt is, vragen wij mannen ons dan in stilte af... Luc beweert dat hij nog geen Viagra nodig heeft.

- Dat komt nog wel, zei Frans, bij ons in ’t ziekenhuis krijgen alle bejaarde mannen vóór het slapengaan een Viagrapil...
- Waarom dan?

- Dan zijn we zeker dat ze niet uit het bed rollen!

Luc introduceerde, naast nieuw vers bloed, ook een tweede nieuwigheid in de groep: het doet een beetje raar aan als je tussen die bergen, die echte monumenten van stilte wandelt en voortdurend het gevoel hebt dat je door een crèmekar met jengelmuziek achtervolgd wordt... Gelukkig gebruikte hij na enkele dagen alleen nog zijn oortje...

Vrijdag nam ik een rustdag. Het was de dag dat aan alle mannen gevraagd werd om, uit solidariteit met de onverdoofd gecasteerde biggetjes, geen onderbroek te dragen en “ze te laten hangen”. En ik denk dat er een paar dat voorbeeld gevolgd hebben. Eentje hoorde ik neuriënd de bus opstappen : ”Bim... Bam...Beieren...”

Weet je trouwens dat over een onderbroek zeer diep is nagedacht bij het vervaardigen ervan? Wist je dat *(en dit is een mopje dat alleen verbaal werkt)* in een onderbroek de zeikkant de voorkant is en de voorkant de achterkant?

Ach vrienden, wat hebben we toch weer geweldig genoten van de voorbije week. Een paar mensen zijn daar natuurlijk verantwoordelijk voor. Bij de VRT hebben ze jaren geleden de Gouden Bertjes afgevoerd, maar wij hebben er nog eentje in ons bezit. Hij zat de hele week voor ons achter het stuur en bracht ons op alle plaatsen en gaat ons ook morgen weer veilig trachten thuis te brengen. Bedankt Bert!!!

In iedere grote ronde wordt er gestreden om de gele trui, de groene trui, de bolletjestrui. Wij kennen dat hier niet. Wandelen is geen competitiesport, maar als wij een prijs voor de strijd lust moesten uitreiken, zou die zeker naar Louis en Lydia gaan voor de ongelooflijk moedige manier waarop zij met meesterknecht Raymond als een team deze week hebben uitgewandeld. Louis en Lydia, we hopen dat jullie zich kunnen optrekken aan het respect en de bewondering die jullie bij ons allen hebben afgedwongen..

Tja Eddy en Magda, ik denk dat we alle superlatieven al eens uit de kast hebben gehaald om onze bewondering uit te drukken voor de inzet, het werk en de tijd die jullie ieder jaar weer besteden aan wat ‘jullie project’ is geworden. Van Eddy heb ik me publiekelijk al eens afgevraagd hoe dat toch allemaal kan: een gezin, een groententuin, voorzitter van de beste wandelclub van België en dan nog fulltime werken! Hoewel... Sinds ik een weekje bij Luc aan tafel heb gezeten, heb ik op dat laatste toch een heel andere kijk gekregen...

En jij Magda, je bent Eddy zijn steun en toeverlaat. Je krikt hem op als hij het nodig heeft, je koelt hem af als hij dreigt warm te lopen, je sust en moedigt aan. En hoe fantastisch ook deze vakantie weer was, zullen we pas ten volle beseffen als jouw schitterende fotoreportage weer op de website van ‘Wandelend Paal’ verschijnt.

Duizendmaal dank aan jullie twee maar zeker ook aan de hele groep vrienden voor deze schitterende week. Hoe kan ik beter afsluiten dan met de woorden van Eddy, eerder deze week, na een moeilijk tocht: APPLAUS VOOR JEZELF!